

Appoliana

"O, DIEVE!" Aš šokau į šoną ir vos didelio arklio traukiamo vežimo.

"Saugokitės..." Pamatęs mane, jis sustojo. Žiūrėjome vienas į kitą, kol jis galiausiai dingo už kito kampo. Stovėjau kaip įbestas ir galėjau susivokti tik tada, kai kanopų kaukšėjimas tapo tylesnis, kol galiausiai visiškai išnyko. "Appoliana! Obuoliai savaime neparduodami, - išgirdau mane šaukiant mamą. Atsisukau ir pastebėjau ilgą eilę už mūsų obuolių prekystalio. "Einu", - atsakiau ir skubiai pastūmiau save už prekybos stalo.

Po 11 mėnesių

Atsisėdau lovoje ir pažvelgiau pro langą į bažnyčios laikrodį. Laimei, šiandien buvo mėnulio pilnatis, nes kitaip tikriausiai nebūčiau galėjęs atpažinti išlenktų skaičių ant žmogaus dydžio laikrodžio ciferblato. Buvo laikas. Numetęs antklodę į šalį ir greitai apsivilkęs striukę, prieš eidamas pro miegančius tėvus ant pirštų galiukų nužingsniavau prie laiptų. Kiekviena žingsnyje stabtelėdavau, kad įsitikinčiau, jog niekas manęs negirdi. Grindys gurgždėjo, kai bandžiau nepastebėta išlįsti pro priekines duris, kurias atsargiai įleidau į spyną. Akimirką bet namuose niekas. Viskas tylėjo. Užmerkiau akis, dar kartą giliai įkvėpiau ir tyliai pasišalinau pasukti į kitą gatvelę. Ten manęs jau nekantriai laukė Anzelmas. Vos tik

Kai jį pamačiau, visi mano rūpesčiai išsisklaidė ir, nepaisant situacijos rimtumo, negalėjau sulaikyti šypsenos.

Anzelmas

Jau kurį laiką stovėjau lauke, ir po chalatu pamažu ėmė šliaužti šaltis. Mėnulis buvo aukštai pakilęs į dangų ir apšvietė siaurą gatvelę, todėl, kad manęs nepamatytų, prisispaudžiau dar arčiau namo sienos. Ji turėtų būti čia bet kurią minutę. Tikėkimės, kad ji nebus pastebėta! O jei naktinis sargas ją sustabdys? O jei mus aptiktų? Bet tada už kampo pasirodė tamsi figūra. Aš suabejojau. Mano širdis daužėsi. Kai ją atpažinau, nuo širdies nusirito akmuo. "Appoliana, - vos girdimai sušnabždėjau. Ji ėmė šypsotis ir aš negalėjau nesusilaikyti nenusišypsojęs. Paėmiau ją ant rankų ir prisitraukiau prie savęs į šešėlį. Mano širdis vis dar daužėsi. Tai būtų mūsų žūtis, jei mus pamatytų kartu.

"Kaip sutarta rytoj vakare?" - tyliai paklausiau. Ji linktelėjo galva. "Žinoma, jau pradėjau pakuoti būtiniausius daiktus." "Gerai, tada..." Staiga sustingau. Appoliana klausiamai pažvelgė į mane. "Kas..." - pradėjo ji. Prispaudžiau ranką jai prie burnos ir patraukiau žemyn. "Šššš, - pridėjau pirštą prie lūpų. Vėl tai buvo: švelnus šnaresys alėjos gale. Ar kas nors mus išgirdo? "Grumtynės!" Appoliana ir aš pašokome galvomis į šoną. Atmerkiau akis, kad kažką išvelgčiau tamsoje. Kažkas sujudėjo ir staiga iššoko iš šešėlio. "Aaargh", - pasakė Appoliana, įsiremusi pirštais man į pakaušį. Tada pamatėme, kas mus taip išgąsdino. "Katė?" - sušnabždėjo Appoliana. Ji ėmė kikenti, o aš galėjau tik papurtyti galvą. "Ką norėjai pasakyti?" - paklausė ji, kai kurį laiką klupinėjome bandydami vėl susitvarkyti galvas. "Susitiksim rytoj priešais miesto sieną prie rytinių vartų. Lauksiu ten su dviem žirgais, gerai?" "O kas, jei mus?" "Nesulaikys, tai vienintelis mūsų šansas ir mes juo pasinaudosime." "Bet..." "Mes

gali tai padaryti! Pasitikėkite manimi." Ji nurijo ir pažvelgė mane. Iš jos akių žvilgsnio supratau, kad dabar ji ramesnė ir visiškai pasitiki manimi.

Appoliana

Ant nugaros užsimetusi seną tėvo krepšį, iki viršaus prikimštą visko, kas, mano manymu, buvo svarbu ir naudinga, stovėjau priešais lauko duris, apsilvilkusi šilčiausiais drabužiais. Šios durys matė tiek daug, tiek daug gražių ir baisių dalykų, ir jos vis dar kabojo ant vyrių. Dažai buvo nusilupę. Paliečiau jas ir prisiminiau visas akimirkas, kurias praleidau šiuose namuose, visas ašaras, išlietas ne tik iš juoko, bet ir iš liūdesio. Prisiminiau, kaip vaikystėje sėdėdavau žaisdamas ant slenksčio ir turėdavau nusišypsoti. Tada mano veidas aptemo, kai pagalvojau, kaip tėvas ir motina šaukė ant manęs, kad žaidžiu ir nedirbu. Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad ši akimirka, šis atsisveikinimas, man bus toks sunkus. Kažkodėl atrodė, kad aš juos, savo tėvus, . Mano skruostu nuriedėjo ašara. Tyliai įžengiau į tėvų kambarį, durys buvo atviros. Jie abu gulėjo, kietai miegojo. Ant grindų gulėjo senas lapelis. Paėmiau jį ir senos anglies gabalėliu nuo viryklės parašiau mažą žinutę. Tada nušliaužiau tiesiai prie durų ir patraukiau jas už savęs. Dar kartą žvilgtelėjau atgal. Dabar visa tai paliksiu už nugaros, pradėsiu naują gyvenimą laisvėje. Taip galvodamas nuėjau pas Anzelmą.

Anzelmas

Ji atėjo. Jai pavyko. Mačiau, kad ji vienu metu jautė baimę ir viltį. Kaip ir aš. Priverčiau save nusišypsoti, kad ją nuraminčiau. Pasisveikinę vienas su kitu, sudėjome viską į balnus, o aš padėjau Appolianai atsisėsti. Tada išjojome. Iš pradžių neskubriu žingsniu, paskui vis greitėjome. Jau seniai nesijaučiau toks laisvas ir pagaliau vėl pamačiau, kaip Appoliana juokiasi iš visos širdies. Pagaliau slėpynių žaidimas baigėsi, na, beveik.

Po kelių valandų, kai pastebėjau, kad Appoliana iš nuovargio beveik nuo žirgo, o mano akys kartas nuo karto užsimerkdavo, nusprendėme įkurti stovyklą, kad iki saulėtekio galėtume dar bent kelias valandas miegoti.

Tuo tarpu Anzelmo namuose...

"Senjoras Martine, ar galiu įeiti? Pusryčiai jau paruošti. Senjorai Martine, ar esate čia?" Tarnaitė nustebo. Ji dar niekada nebuvo to mačiusi. dar kartą pasibeldė, tada atsargiai paspaudė durų rankeną ir įkišo galvą pro durų plyšį. Tačiau lova buvo tuščia. Skubiai apsidairiusi aplink, ji aptiko atidarytą langą. Žvilgtelėjusi į lauką pamatė, kad nuo lango į kiemą driekiasi rasa. "O Dieve, tikiuosi, kad jam nieko neatsitiko!" Ji tuoj pat nubėgo pas tėvą, kuris jau nekantriai laukė prie stalo. "Kur berniukas? Anzelmo galvoje tik pūkas!" - piktai sumurmėjo jis. "Jis, jis..." - mikčiojo tarnaitė. "Brangioji, kas atsitiko?" - globėjiškai įsikišo Anzelmo motina. "Jis dingo, pro langą, - atsakė tarnaitė. "Kas? Anzelmas dingo?" Tėvas piktai pašoko. "Berniukas niekam tikęs, bet jis kilęs iš tokios garbingos ispanų pirklių šeimos, kaip ir mes visi. Jis tikrai yra gėda", - dejavo motina. Senjoras Martinas įsiutęs perbėgo per valgomąjį.

"Ko mes ėmėmės? Ilgą ir sunkią kelionę iš mūsų gražaus Madrido į šią šaltą skylę, vadinamą Antverpenu. Mums buvo suteikta unikali galimybė padėti klestėti prekybai mūsų mylimo Ispanijos karaliaus vardu. Turėdamas savo diplomatinis įgūdžius ir jūsų sūnų bei jo gero verslo nuojautą, galėjau tai padaryti trumpą laiką." Jis plaukus: - Jo reikia nedelsiant visame Antverpene. Ir greitai!" - riktėlėjo jis ir trenkė kumščiu į stalą taip, kad sudrebėjo dailus porcelianas. Geriausi jo vyrai nedelsdami išvyko ieškoti Anzelmo. Jie apėjo namą po namo ir klausinėjo, ar kas nors ką nors girdėjo ar matė. Tačiau Anzelmas liko lyg žemės prarastas. "Tai paskutinis namas, o mes dar neturime nė pėdsako", - sušuko vienas iš vyrų. Jis nulipo ir atsistojo priešais duris, kurias jau seniai reikėjo nudažyti, o spalva jau buvo nusilupusi.

Tuo tarpu "Van der Merg" namuose...

"Eik ir valgyk, - niūriai tarė žmonai Appolianos tėvas. "Aš ateisiu. Bet kur Appoliana?" Ji sumurmėjo: "Nežinau, ji turės ateiti pati. Visada turime ją parsivesti, kodėl ji nesugeba išsimiegoti visą naktį, tada ryte nebūtų tokia pavargusi!" Pasigirdo beldimas į duris. "Kas taip anksti?" - sumurmėjo Appolianos mama ir nuėjo prie durų. "Kaip tau sekasi? O!" - pasakė Appolianos mama. "Laba, mus atsiuntė senjoras Martinas, ispanų pirklys. Jo sūnus dingo, o dabar mes einame iš namo į namą ir klausinėjame gyventojų, ar jie nieko nepastebėjo." "Gerai, įeikite. Kaip tik ruošėmės valgyti, - atsakė ji. "Kas ten?" - pašaukė Apolinaros tėvas ir priėjo prie įėjimo. "Ieškome Anzelmo Martino", - paaiškino vyras apie netikėtą svečią. "Jaunojo pono Martino nematėme", - susimąstęs tarė tėvas, pasikrapštydamas smakrą. "Appoliana, ateik pagaliau pavalgyti!" - sušuko motina. "O, jūs turite dar vieną dukrą?" - paklausė vienas iš ieškančių vyrų. "Taip", - atsakė motina. "Aš nueisiu ir pažiūrėsiu, kur ji yra." Ji užlipo laiptais ir kumščiais trenkė į duris. "Appoliana, kur tu esi?" Ji atidarė duris ir išsigando. "Ji dingo, ji dingo", - sušuko motina, tupėdama laiptais žemyn. "Ką? negali būti!" - sušuko tėvas ir įsiveržė į jos kambarį. Bet lova iš tiesų buvo tuščia.

"Kur ji dingo? Tai negali tiesa. Dingo ir mano krepšys su visais jos daiktais. Ką mums dabar daryti?" "Nusiraminkite, - nuramino vyriškis, - tuoj pat perduosiu tai senjorui Martinui. Galbūt tarp šių dviejų dingusiųjų yra koks nors ryšys". "Ačiū, bet koks ryšys galėtų? Mes esame neturtingi ir iš Antverpeno, o jis

turtingas ispanas, - sumurmėjo mama ir uždarė duris. "Bet dabar bent jau turime viena
burna mažiau!" - šykščiai tarė tėvas.
Vyrai grįžo pas senjorą Martiną.

Appoliana

Išsitempiau ir užsimerkiau. Anzelmas gulėjo šalia manęs. Jis vis dar miegojo. "Anzelme, Anzelme," - bandžiau jį pažadinti. "Kas atsitiko? Esu pavargęs." "Nagi, turime eiti, negalime čia likti amžinai". Kai žirgai buvo pakinkyti balnais, išjojome kupini energijos. Mus supantis kraštovaizdis beveik nepasikeitė. pro daugybę miškų, upelių ir kaimų. Tačiau kaimų nekirtome, nes nenorėjome rizikuoti, kad kas nors mus pamatys. Kartais pažvelgdavau į Anzelmą ir pagalvodavau, kokie skirtingi mes buvome. Tačiau mus vis tiek siejo stiprus meilės ryšys. Šyptelėjau. Pamažu ėmiau laukti mūsų naujų namų, net jei tiksliai nežinojau, kur jie yra. "Žirgai gali girdyti ten, - iš minčių mane ištraukė Anzelmas. Jis parodė į upelį. Jis buvo toks skaidrus, kad nusprendėme papildyti savo vandens atsargas, kol arkliai iš jo negėrė. Tada vėl užsikėlėme ant žirgų ir važiovome toliau ir toliau, kol galūnės ėmė skaudėti, ir vėl įkūrėme stovyklą nakčiai, prižiūrėjome arklius ir kažką valgėme. "Prieš eidamas miegoti parūpinsiu malkų, - tarė Anzelmas, - bet būk atsargus ir paskubėk. Jau taip tamsu." "Žinoma, tuoj grįšiu", - atsakė jis ir iškeliavo. Netrukus šalia miegamojo pasigirdo šurmuly. Nors buvau įsitikinęs, kad tai tik Anzelmas, sulaikiau kvėpavimą ir ėmiau baimintis. "Anzelme, - sušnabždėjau suspaudusi savo grandinė. Metalas buvo šaltas. Nykščiais brūkštelėjau kryželį, kuris kabėjo ant jo kaip pakabukas. Staiga pasigirdo trakstelėjimas ir aš. Visas mano kūnas sudrebėjo. "Po velnių! Au, mano koja. Prakeikta!" "Anzelmas, - nustebau, bet kartu ir palengvėjo, kai atpažinau jo balsą. "Kas atsitiko?" "Tamsoje nepastebėjau maišų ir suklupau ant jų. Dabar dingo beveik pusė mūsų atsargų." "Ak, Anzelme, iš tokio aukšto visuomenės atstovo kaip tu, tu, nerangus nevykėli, tikėjaisi šiek tiek daugiau įgūdžių", - pajuokavau. "Cha cha cha, tai nejuokinga! Ką dabar darysime? Neturėsime pakankamai atsargų, kol pasieksime kelionės tikslą!" "Tiesiog šiek tiek sutaupysime, rytoj nuėję į uždegą kaime Su savimi turi nemažai sidabrinų monetų ir niekas mūsų neatpažins. Galbūt ten net yra arklidė žirgams ir galėsime ten apsistoti. Man ir taip labai skauda nugarą, tinkama lova man praverstų". "Galbūt tu teisus. Manau, kad ateityje turėčiau galvoti šiek tiek viltingiau." Jis pridėjo malkų ir prisijungė prie manęs prie stalo.

atsisėdo prie ugnies. "Todėl ir turi mane", - atsakiau ir kurį laiką sėdėjome tylėdami, žiūrėdami į ugnį, kol galiausiai užmerkėme akis.

Tuo tarpu Antverpene

"Kaip? Anzelmas dingo be žinios?" - sušuko Anzelmo tėvas. "Tai negali būti teisinga. Tu toks pat nenaudėlis kaip ir jis!" Vyrai nulenė galvas. "Bet, bet juk visur iešojome", - užsikirto vienas vyras įbaugintas. "Ir kaip gali būti, kad jūs visai nieko neradote, niekšai?" - piktai sušuko Anzelmo tėvas. "Na, šiek tiek..." - nuleidęs galvą sumurmėjo kitas vyras. "Ką tu sakei?" - suraukęs antakius paklausė tėvas. "Mes turime kažką... O, nemanau, kad šiuo metu jums tai ". "Pasakyk tai dabar, arba daugiau niekada čia nepasirodysi". Anzelmo tėvas piktai žengė žingsnį į priekį, po kurio jo vyrai žengė žingsnį atgal. "Dingo vargšė mergaitė, dviejų ūkininkų duktė, - tą pačią naktį kaip ir Anzelmas", - pasakė vyras.

"Kodėl tiesiog nepasakei? Tai negali būti sutapimas! Bet kas gi pagrobtų tokią merginą, o Anzelmas taip pat išėjo savo noru, atsižvelgdamas į rasą ant lango. Gali būti tik tai, kad jie abu pabėgo. Bet kodėl? Ir ne kartu. Ne, taip negali būti! Ką Anzelmas būtų daręs su vargšo ūkininko dukterimi? Ir dar su vietine." Tėvas susimąstė. Tą akimirką į salę įbėgo fermos darbininkas. "Senjoras Martinas, senjoras Martinas!" - sušuko jis visiškai išsikvėpęs. "Kaip jūs drįstate mane trukdyti? Argi nematote, kad esu užsiėmęs?" "Atleiskite, bet tai labai svarbu." "Gera, tada kalbėkite."

"Dingo du geriausi arklidžių žirgai, įskaitant juodąjį Anzelmo žirgą, kuris paprasčiausiai dingo su balnais ir pakinktais. Taip pat dingo ir šiek tiek šieno. Bet vartai buvo uždaryti, kai įėjau į arklidę, - tęsė ūkvedys. "Vadinasi, Anzelmas iš tiesų išvažiavo su ta fermos mergaite. Kitaip to paaiškinti negaliu. Tas bachūras, kai jį surasiu, jam bus ką veikti! Vyrai, važiuokite tiesiai į spaustuvę. Pasakykite jam, kad paruoštų lankstinuką. Tegul visi žino, kad Anzelmas ieškomas, tada mes jį surasime. O tada jūs sudarysite paieškos būrį, kuris jo ieškos. O ir šitos merginos, tiksliau, šito bambeklio, taip pat reikia ieškoti. Ji, matyt, įtraukė į tai Anzelmą! Kaip jos vardas?" "Appoliana, Appoliana yra jos vardas." "Kam jam tokia?" - paniekinamai pridūrė tėvas.

Vyrai tuoj pat nuėjo į spaustuvę, o Anzelmo tėvas pasiliko pasipiktinęs ir kartu suglumęs. Jis niekaip negalėjo paaiškinti viso šio įvykio.

Gesucht

*Anselm Martin
Appoliana Van der Merg*

Seit Sonntag, dem achten August, sind der spanische Kaufmannssohn Anselm Martin und die Bauerstochter Appoliana Van der Merg aus Antwerpen verschwunden. Sie flohen in der Nacht von Samstag auf Sonntag mit zwei Pferden der Kaufmannsfamilie. Darunter der Andalusier Anselms und eine fuchsfarbene Araberstute. Bei jeglichen Hinweisen bittet Alberto Martin umgehend dem Kaufmannshaus Meldung zu machen.

Anzelmas

"Anzelme, eime, turime eiti. Jei būčiau žinojęs, koks tu vėluoji, būčiau persvarstęs visą šį reikalą, - balsas priekaištingai nusišypsojo. Ranka paglostė man veidą. Atmerkiau akis ir pažvelgiau į dangaus mėlynumo Apolinaro akis. "Nagi, kelkis. Aš jau nubalnoju arklius, tau tik reikia ką nors suvalgyti, o tada..." - pradėjo ji. Bet aš ją pertraukiau, patraukdamas ją prie savęs ir apkabindamas. Jau ketinau užmerkti akis, kai Appoliana pasakė: - O, tu tiesiog nori grįžti miegoti. Štai kas tau yra". Ji išsilaisvino iš mano apkabinimo. "Eime, dabar neturime tam laiko". Ji ištiesė man ranką. "Gera", - mieguistai sumurmėjau ir save už jos rankos. Pavalgę, klusniai žygiavome toliau. Pamažu temstant įvažiavome į nedidelį kaimą, vadinamą Neuendorfu. Laimei, šiame kaime buvo užėiga su arklidėmis. Pirmiausia palikome žirgus lauke, o paskui įėjome į vidų. "Sveiki, norėtume pas jus pavakarieniauti ir pernaktvoti, - pasakiau. "Labas vakaras ir sveiki atvykę į Neuendorfą, - draugiškai atsakė užėigos šeimininkas. "Taip, vienas kambarys dar laisvas. Mano žmona Marija jus iš karto nuves į viršų". Padėkoję Marie ir apsigyvenę kambaryje, nusileidome į apačią vakarieniauti. Aš buvau įpratęs, kad man patiekiamas maistas, ir dėkingai jį priėmiau, o Appolianai visa ši situacija buvo nepažįstama, bent jau taip atrodė. Kiek man buvo žinoma, ji niekada nebuvo valgiusi, nebent retkarčiais gamindavo jos motina. Iš tikrųjų ji buvo tas žmogus namuose, kuris buvo atsakingas už maistą. "Į sveikatą", - pasigirdo nuo kito stalo. Prie jo sėdėjo keturi vyrai, tikriausiai pirkliai, jei teisingai supratau jų pokalbį. Jie audringai juokėsi, skimbčiojo alaus bokalais, o vienas iš jų riktėlėjo: "Už sėkmingą prekybą!" Kiti prisijungė. Pažvelgiau į Apolinarą. Ji atrodė sutrikusi. Iš jos veido mačiau, kad ji bijo, jog būsime išaiškinti, nors ir nenorėjo to pripažinti. "Viskas vyks sklandžiai, - sušnabždėjau jai ir pažvelgiau į ją.

į akis. Ji privertė save nusišypsoti, bet mačiau, kad ji tuo abejoja. Jei tik tuo metu būčiau žinojęs, kokia pagrįsta buvo ši abejonė.

Appoliana

Buvo malonus jausmas, kai į ką tik išskalbtus drabužius. Anzelmas, kuris skutosi veidą, paklausė: "Kaip gyveni?" "O, nežinau. Keistas jausmas neturėti tikrų namų, - atsakiau svajingai žvelgdamas pro langą. "Esu tikras, kad rasime vietą, kur mus priims tokius, kokie esame, - pasakė Anzelmas. Jis apkabino mane iš nugaros ir galvą man ant peties. "Ir tada pagaliau turėsime geresnį gyvenimą", - švelniai tarė man į ausį. "Du iš mūsų", - pridūrė jis. Jam tai pasakius, man ėmė dilgčioti pilvą. Mane apėmė laukimo ir geresnio gyvenimo vilties jausmas. Nebuvau viena. Galėjau pasikliauti Anzelmą, o jis galėjo pasikliauti manimi.

Kurį laiką stovėdami ir galvodami apie praeitį ir ateitį, supratome, kad laikas išvykti. Jau buvome susikrovę daiktus, bet prieš išvykdami tęsti kelionės nusprendėme pusryčiauti užėigoje.

Paieškos grupė

Virš pievų ir laukų tvyrojo rūkas, o ryto rasa kaip apsiaustu dengė kiekvieną žolės stiebelį ir krūmą. "Rusch!" Kaimo keliuku riedėjo vežimas. Prie jo buvo pririšti du juodi arkliai. Jiems iš burnos varvėjo purvas. Purvas purškė žirgams ant kojų. "Daugiau nebegaliu! Važiavome visą naktį, kad neprarastume laiko. O dabar man skauda kiekvieną kūno skaidulą", - dejavo vyras kitam. "Taip, taip, taip, tu teisus", - pritarė kitas,

"Tiesiog nenorėjau būti pernelyg lėtas, kad juos rasčiau. Nes jei grįšime tuščiomis rankomis, senjoras Martinas padarys mums galvą trumpesnę. Sustosime kitame kaime". "Ura", - sušuko visa paieškos grupė. Vežimas sudrebėjo. "Heh, juk negali tiesiog paleisti vadelių, kai visi džiūgauja! Atsidursime griovyje", - priekaištavo jiems vyriausiasis. Susigraudinęs vyras griebė vadeles ir nukreipė vežimą atgal į pradinį maršrutą. Kurį laiką niekas nieko nesakė. Visi tylėjo nekantriai laukdami šilto valgio. "Štai, štai, tik pažvelk. Ten, rūke. Bažnyčios bokštas. Neuendorfas negali būti toli!" - sušuko vienas iš vyrų. Nuo to laiko jie nebegalėjo ilgiau ištverti. "Hua", - sušuko vežikas ir energingai pliaukštelėjo batų į orą. Žirgai šaižiai žvengė ir šuoliavo tolyn. Kaimas pralėkė pro juos ir galiausiai jie įvažiavo į kaimą.

Appoliana

"Duok man krepšį, aš jį nunešiu, - tarė Anzelmas ir paėmė iš manęs balno krepšį, kuris buvo toks išsipūtęs, kad atrodė, jog bet kurią akimirką plyš. "Ačiū", - atsakiau ir lengvabūdiškai nužingsniavau laiptais žemyn.

Mano skrandis jau gurgia. Iš tiesų buvau labai alkanas. Visos šios kelionės tikrai nebuvo lengvos. Anzelmas padėjo krepšius prie mūsų stalo ir pakoregavo mano kėdę taip, kad galėčiau atsisėsti, o paskui pastūmė ją atgal į save.

"Ko norime pusryčiams?" - paklausiau Anzelmo. "Gal duonos ir keptų kiaušinių?"

"Kodėl gi ne", - atsakiau. Kol laukėme maisto, pastebėjau, kad prie kampinio staliuko vėl įsitaisė šlavėjai. Tačiau šį kartą jie akivaizdžiai buvo apsvaigę nuo alkoholio.

"Žiūrėk, turiu iš namų atneštą lapelį", - pasakė vienas iš jų. "Duokit pažiūrėti, - tarė antrasis. Bandžiau nepastebėtas žvilgtelėti į juos. Anzelmas prieš kurį laiką buvo išmokęs mane skaityti ir rašyti, bet jie trys buvo pasilenkę virš ir užstojo man vaizdą. Žvilgtelėjau Anzelmą. Bet jis žiūrėjo į tuos tris vyrus. Nepastebimai daviau jam ženklą sustoti, nes nenorėjau įsivelti į bėdą ar atkreipti į save dėmesį.

Tačiau, laimei, atkeliavo maistas, kurį iš karto suvalgėme.

"Ar pažįstate juos?" - paklausė vienas iš vyrų. Mes su Anzelmu nustojome kramtyti ir ištempėme ausis. "Čia ieškomi ispanų pirklio sūnus ir jauna moteris. Kalbama, kad abu dingę tą pačią naktį". Pajutau karštį ir šaltį per nugarą. Anzelmas pažvelgė į mane plačiomis akimis. "Kokie jų vardai?" - paklausė vienas iš vyrų. "Rašoma, kad Anzelmas ir Appoliana, - atsakė kitas vyras. Pasijutau blogai ir pamačiau, kaip nuo Anzelmo veido dingsta spalva.

Ar būsimė išsiaiškinti? Ar mūsų kelionė čia baigsis? "Niekada apie tai negirdėjau", - atsakė kitas vyras. "Anzelmas, Anzelmas, esu apie ją girdėjęs, bet Apolliliana..." Kitas vyras jį pertraukė: "Ji vadinasi Appoliana!" "Nesvarbu. Aš jos tikrai nepažįstu".

Anzelmas ir aš žvelgėme vienas į kitą. Tiksliai žinojau, ką reiškia jo žvilgsnis. Būti kuo nepastebimesniam ir dingti. Kramčiau kaip galėdama greičiau ir tik bandydama nuryti pusiau sukramtytą kąsnį užspringau. Pastebėjau, kaip mano veidas nusidažė raudona spalva, kai bandžiau nuslopinti kosulį. Anzelmas iškart suprato, kad kažkas negerai, ir įpylė man vandens, kurį tuoj pat užpyliau ant gerklės. Mano akys degė ir ėmė ašaroti. Anzelmas apsimetė, kad kažką numetė, ir nepastebimai paplekšnojo man per nugarą. Pamažu vėl nusiraminau ir mano kvėpavimas. Man palengvėjo, kad neatkreipiau į save viso dėmesio. Kol Anzelmas Marijos, kad sumokėtų, išgirdau, kaip vyrai kalbėjo: "Žiūrėk, štai jūdviejų piešinys." "Hm, atrodo pažįstamas, bet vis dar per daug alkoholio, kad galėčiau pagalvoti, kur." "Taip, tu teisus, man tie du irgi atrodo pažįstami!" Tai išgirdęs, negalėjau nesusilaikyti ir kuo greičiau atsistoti, kad susirasti Anzelmą. Širdis daužėsi kaip pašėlus ir mane iškart išpylė šaltas prakaitas. Kur buvo Anzelmas? Buvau taip išsigandęs, kad visas kūnas drebėjo. Turėjome kuo greičiau iš čia dingti!

"Appoliana, ateik greičiau!" Anzelmas stovėjo priešais mane su maišais rankose.

"Greitai iš čia dinkime!" Jisėjo tiesiai prie išėjimo, o aš bandžiau sekti paskui jį.

Žiūrėjau į žemę bijodama, kad mane atpažintų. "Au!" Anzelmas sustojo, o aš į jį atsitrenkiau. "Kodėl sustojote? Turime iš čia dingti!" Anzelmas uždengė man burną pirštu. "Žiūrėk ten", - sušnabždėjo jis, rodydamas į priekį. Bandžiau pažvelgti pro Anzelmą, kuris stovėjo įsistebeilijęs. Priešais jį stovėjo didelis vežimas. Jis buvo pagamintas iš medžio su geležinėmis detalėmis, o centre

ant jo buvo užrašytas raudonas ženklas. Turėjau primerkti akis, kad per rūką įžvelgčiau, kas ten parašyta. Atpažinau išlenktą raidę A, o už jos, šiek tiek pasislinkusi, - M. Šie inicialai man pasirodė pažįstami. Bandžiau juos prisiminti. Tuomet nuo akių nukrito skraistė. Tai buvo vienas iš Anzelmo tėvo vežimų. Žinojau, kad turime iš čia išvažiuoti, bet kur? Vežimas . Mums nepastebėtiems nepavyktų pasprukti. Vienintelė mūsų galimybė buvo grįžti į užieigą. Apsisukau, sugriebiau Anzelmą už rankos ir patraukiau jį paskui save. Jis buvo visiškai suglumęs ir nežinojo, kas su juo vyksta, nes vėl stovėjo užieigoje.

"Ką darysime?" - paklausiau Anzelmo ties ašarų riba. "Aš, aš nežinau. Kaip kitaip mums iš čia ištrūkti? Kito kelio nėra", - beviltiškai atsakė jis. Mano rankos ėmė prakaituoti. Mes buvome įstrigę spąstuose! Staiga, lyg žaibo nutrenktas, prisiminiau. "Galinės durys!" Pažvelgiau į Anzelmą. "Kokios galinės durys?" Anzelmas sutrikęs pažvelgė į mane. "Eik su manimi! Mačiau jas, kai anksčiauėjau žemyn. Jos yra šalia laiptų. Tikiuosi, kad jos neužrakintos!" Sugriebiau Anzelmą už rankos ir patraukiau prie galinių durų. "Jos atidarytos, - su palengvėjimu sušnabždėjau.

Palaikiau jį atidarytą, kad Anzelmas galėtų praeiti su savo sunkiais krepšiais. Vos tik įžengiau pro duris, pamačiau porą vyrų, einančių pro priekines duris. Tai turėjo būti senjoro Martino vyrai. Kaip galėdamas greičiau užtrenkiau už savęs duris. Užmerkiau akis ir greitai atsikvėpiau prieš bėgdamas paskui Anzelmą, kuris jau skubėjo prie arklių ir ėmė juos balnoti. Greitai jam padėjau, nors prireikė bent penkių bandymų užsegti pakinktus, nes rankos labai drebėjo. Pagaliau buvome pasiruošę ir užkėlėme ant žirgų. Anzelmas pavažiavo priekyje ir žvilgtelėjo už kampo, už kurio stovėjo vežimas, bet ten niekas nevažiavo. Jis pakvietė mane prie savęs ir mes stengėmės kuo tyliau pasiekti žemę. Kai pagaliau pasiekėme kaimo pakraštį, šuoliavome galop, norėdami kuo greičiau pasišalinti. Dabar jau buvo ne tik rūkas, bet ir pradėjo lyti. Dangus aptemo ir galiausiai lijo kaip iš kibiro.

Buvome permirkę iki kaulų smegenų ir netarėme nė žodžio. Tada Anzelmas nutraukė tylą ir mes pradėjome klusniai žingsniuoti, kad geriau jį suprastume. Jis pažvelgė į mane. Jo juodi plaukai kabojo akyse. "Mes, mes tai padarėme. Mes įveikėme." Jo akys spindėjo ir man atrodė, kad atpažinau ašarą, kurią jis šluostėsi nuo akių. Bet gal tai buvo tik lietus. O aš, aš negalėjau nesišypsoti. "Niekada nemaniau, kad mums pavyks. Visada stengiausi išlaikyti viltį, bet tai buvo... siaubinga. Aš taip bijojau. Bet kodėl jie turėjo sustoti būtent šioje užieigoje?" "Taip, jie tikrai mus labai išgąsdino."

Važiavome toliau ir pamažu atgavome pasitikėjimą savimi. Dabar jau drebėjau ne iš baimės, o iš šalčio. Šlapi drabužiai lipo prie kūno, bet persirengti nebuvo prasmės, nes vis dar taip smarkiai lijo, kad tik miglotai mačiau greta važiuojantį Anzelmą.

Vandens užuolaida užstojo man vaizdą. Nepaisant šios blogos padėties, jaučiau didelį palengvėjimą.

"Ačiū tau, Dieve, ačiū, kad mus saugai. Ačiū, kad rūpiniesi mumis kaip piemu savo avimis. Iš visos širdies linkiu, kad ir toliau lydėtum mus mūsų kelionėje ir suteiktum mums savo malonę", - tyliai sušnabždėjau ir trumpam užmerkiau akis. Vieną ranką priglaudžiau prie kaklo. Atvėriau akis. "Kur ji buvo?" - pagalvojau. Pajutau karštį ir šaltį vienu metu. Tiesiog paleidau vadeles iš rankų ir abiem rankomis ėmiau liesti kaklą. To negalėjo būti. Sustojau ir nušokau nuo žirgo. Nusiplėšiau daugybę drabužių sluoksnių. Galbūt vėrinys buvo viename iš jų. Bet jo nebuvo ir ten Apsivilkau drabužius atgal ir ėmiau raustis po balno krepšius. Anzelmas nieko iš to nepastebėjo. Jis jojo kelis metrus priekyje manęs

ir kažką supratau tik tada, kai jam : "Anzelme, palauk!" Jis atsisuko ir nustebeęs pažvelgė į mane. Mūsų daiktai gulėjo purvini ant grindų, o mano kojos ir rankos taip pat buvo aplipę moliu ir žemėmis. To dabar buvo ir ant mano veido, nes bandžiau nusišluostyti nuo veido lašančius šlapius plaukus. "Appoliana, ką tu ? Ar tu ? Ką darai su mūsų daiktais ir kaip apskritai atrodai?" Jis pliaukštelėjo rankomis per galvą. "Mano, mano..., - pradėjau drebančiu balsu, - dingo K-K vėrinys."

"Koks vėrinys?" - Anzelmas. "Mano kryžiaus vėrinys, sidabrinis", - atsakiau.

"Todėl dabar čia taip ? Kai atvyksime, užsakysiu naują. Tai tik vėrinys. Taigi, eime!" Jis jau buvo pasisukęs išeiti, kai : "Tu visai nesupranti. Mano mirusi močiutė padovanojo šį vėrinį kaip krikštyną dovaną. Tai vienintelis mano turimas prisiminimas apie ją. Bet dar svarbiau, kad tai vienintelis dalykas, kuris man liko iš mano tikėjimo, iš mano religijos, kuri man buvo uždrausta. Kai jį paliečiau, pajutau gilų ryšį su Dievu, prisiminiau ir giliai širdyje pajutau, kad iš tikrųjų buvau

Esu liuteronas reformatas, o ne katalikas. Turėjau suprasti, kad jūs to nesuprasite. Tavo religija tau nebuvo primesta. Tu esi vienas iš žmonių, kurie mums tai padarė. Būtent jūs pasirūpinote, kad mūsų miestelis taptų katalikiškas - prieš mūsų valią". Į ašaras. Tada užsikoriau ant žirgo ir pasukau atgal. "Eisiu jų pasiimti!" - sušukau ir šuoliais nuvažiavau.

Anzelmas

"Appoliana", - sušukau, nors žinojau, kad ji manęs neišgirs. "Prakeikta!" Žinojau, kokia svarbi jai buvo grandinė su kryželiu. Kiek kartų ji kalbėjo apie savo močiutę ir jos tikėjimą? Buvau tokia akla. Turėjau anksčiau suprasti, kiek daug jai reiškia tas vėrinys ir jos religija. Nenorėjau jos taip supykdyti ir nuliūdinti! Ji tikriausiai buvo manimi nusivylusi. Kas, jei ji niekada man už visa tai neatleis? Niekada nenorėjau jos įskaudinti. Juk aš ją mylėjau! Paslėpiau veidą rankose. Ką aš dariau? Kodėl buvau toks nesimpatiškas? Appolianai buvo daug sunkiau nei man, o aš buvau tokia akla. Turėjau ją surasti ir viską ištaisyti "Giddap!" - sušukau ir galop nužingsniavau. Žemė buvo tokia minkšta nuo lietaus, kad turėjau būti atsargus, jog mano žirgas nepaslystų.

Kas, jei Appoliana susižeistų? O Dieve, prašau, apsaugok ją! Važiavau toliau. Vienu metu mano juodasis žirgas beveik paslydo, ir aš vos neperskridau jam per kaklą. Jodinėjau nuo mažens, o Appoliana beveik neturėjo jojimo patirties. Jei aš turėjau tokių sunkumų, kaip jai seksis? Aš taip išsigandau dėl jos ir kiek galėdamas greičiau puoliau prie jos. Staiga pamačiau Appolianos žirgo uodegą. Su palengvėjimu apvažiavau man vaizdą užstojusį krūmokšnį. Bet tada pamačiau kažką, kas atėmė visą mano palengvėjimą. Appoliana gulėjo ant žemės šalia savo žirgo. "Appoliana, ar tu sužeista?" - iššokau iš balno ir pribėgau prie jos. "Anzelme, tu mane sekei. Ne, viskas gerai. Aš, ten buvo šaka, ir... Man viskas gerai." Ištiečiau ranką ir padėjau jai pakilti. "Ar tikrai gali toliau važiuoti?" - nuraminau save. "Taip, viskas gerai." Padėjau jai užlipti ant žirgo ir pajudėjome toliau. Appoliana staiga sustojo.

"Kas ten?" - paklausiau ir pravažiavau pro ją. Tada pamačiau link mūsų atvažiuojantį medinį purvu aplipusį automobilį. "Vežimas!" - sušukau iš nuostabos. Apsižvalgiau aplink. Miškas, ten galėtume pasislėpti. Galop nuskubėjau ten, tikėdamasis, kad Appoliana seks paskui mane. Laimei, ji tai padarė iš karto. Mes nulipome nuo arklių ir pasislėpėme už kelių krūmų. "Štai, štai ir jie, - sušnabždėjo Appoliana. Pro šalį pravažiavo vežimas.

"Man jau gana", - pasakė vienas iš vyrų, sėdinčių vežėjo sėdynėje. "Dabar aš jus

Ne taip, mes tiesiog baigsime šį maršrutą ir rytoj pasuksime atgal." "Ar ? Vadinasi, esame saugūs", - sušnabždėjau Appolianai. Ji man nusišypsojo. Dar šiek tiek palaukėme, kol įsitikinome, kad vežimas nuvažiavo.

"Appoliana, norėjau tau pasakyti, kad man labai gaila. Turėjau žinoti, šis vėrinys tau tiek daug reiškia. Nenorėjau tavęs įskaudinti." "Ak, Anzelme, tu negalėjai žinoti. Atsiprašau, kad anksčiau taip perdėtai sureagavau". Ji apglėbė mane aplink kaklą. Vėl sėdom ant žirgų ir grįžome į užėigą. Ten iš karto sutikome Mariją. "Ar radai kryželio vėrinį?" - paklausė jos Appoliana. "Taip, jis gulėjo kambaryje šalia praustuvo. Greitai jį atnešiu, - atsakė Marija. "Turbūt nusiėmiau jį prausdamasi", - pasakė Appoliana, o Marie atnešė grandinėlą.

Appoliana man jį davė ir aš jį jai uždėjau. Nuo tada vėl viskas buvo geriau.

Appoliana

Likusi dienos dalis ir kitos dienos prabėgo greitai. Važiavome vis toliau ir toliau, nuolat sekdami savo nosis. "Kaip vadinasi šis miestelis, į kurį važiuojame?" - paklausiau Anzelmo, - "Stade. Jei tai, ką girdėjau, tiesa, ten priimamos įvairios religijos, o žmonės, kaip sakoma, labai svetingi".

"Jei turėtume nuosavą namą ir galėtume jame gyventi kartu", - svajojau. "Tai vienas didžiausių mano norų", - pasakė Anzelmas.

Toliau filosofuodami apie savo ateitį, vis labiau artėjome prie Stado ir staiga atsidūrėme priešais miesto sieną. Nulipome nuo žirgų ir nuėjome prie vartų. Šiek tiek sutrikę apsižvalgėme. "Moin, ar galiu jums padėti?" - paklausė mūsų jaunuolis.

"Gerasis pone, ar tai Stade?" - paklausė Anzelmas. "Taip, tai Stade. Jūs juk ne iš čia, ar ne?" "Ne, mes nukeliavome ilgą kelią, o dabar norime čia įsikurti ir pradėti naują gyvenimą", - atsakiau. "O, tada sveiki atvykę į Stadę. Atvykote į tinkamą vietą. Aš ir mano žmona Adelheid, beje, mano vardas Johannesas, padarėme lygiai tą patį. Atvykome čia prieš dvejus metus." "O, tai sutapimas. Beje, mano vardas Anzelmas, o tai Appoliana, - pristatė mus Anzelmas. "Ar norėtumėte, kad aprodyčiau jums Stade? Taip pat pirmiausia galime pastatyti arklius, - pasiūlė Johannesas. "O, tai būtų labai malonu", - atsakiau. Pasistatę žirgus pas Johannesą draugą ūkininką, išėjome pro vartus. "Tai laivininkų vartai, - paaiškino Johannesas. Kelis kartus apsisukę, atsidūrėme didelėje aikštėje. "Tai arklių turgus", - pasakė mums Johannesas. Sustojome ir pasigrožėjome daugybe mūrinių namų. "O tai - ligoninė." Johannesas parodė į pastatą aikštės pakraštyje. Ėjome toliau ir priėjome prie gražaus didelio pastato. "Tas pastatas ten yra rotušė. O už jo esantis bažnyčios bokštas priklauso Švento Kosmoso bažnyčiai. O štai ten, štai ten, kur gyvenu su Adelheid". "Ar galime apžiūrėti?" - smalsiai paklausiau. "Žinoma!"

Toliau važiavome gatve ir priėjome jaukų mažą namelį. "Čia mes gyvename", - išdidžiai pasakė Johannesas. "O jei ieškote vietos apsistoti: Priešais esančiame name, - jis parodė į gražų namą raudonomis čerpėmis dengtu stogu, - ten gyvena našlė Kordes, esu tikras, kad ji neprieštarautų nedidelei kompanijai." Anzelmas pirmiausia šyptelėjęs pažvelgė į mane, paskui į Johannesą. "Galėsiu tave supažindinti vėliau, o kol kas užkask. O aš tave supažindinsiu su Adelheid". Johannesas įėjo į namą pirma mūsų. "Turime draugų ir galbūt kur apsistoti", - susijaudinęs sušnabždėjau.

Dabar niekas netrukdė kurti nuostabią bendrą ateitį.

Epilogas

Anzelmas ir Appoliana stovėjo dideliame, žvakių apšviestame kambaryje. Šalia jų stovėjo altorius. Jie pažvelgė į šoną, kur jiems šypsojosi Jonas ir Adelheid. Appolianos suknelė, kurią Adelheid baigė siūti tik praėjusį vakarą, puikiai tiko. Prasidėjo vestuvių ceremonija. Klebonas tarė: "Anzelme Martynai, jei nori čia esančią Appolianą van der Merg laikyti savo žmona, atsakyk: "Taip, su Dievo pagalba". "Taip, su Dievo pagalba", - šypsodamasis atsakė Anzelmas. "Appoliana van der Merg, jei norite čia esantį Anzelmą Martiną laikyti savo vyru, atsakykite "Taip, su Dievo pagalba", - tarė klebonas ir atsisuko į Apoliną. "Taip, su Dievo pagalba, - atsakė Appoliana, taip pat šypsodamasi. Kreipdamasis į Anzelmą, klebonas tęsė: "Tada dabar gali pabučiuoti nuotaką".

